

i Forvejen. Det er derfor blevet anset for rimeligt at vente med Ordningen af dette Laan, til Statens hele Laanebehov skal dækkes.

Blandt Merudgifterne paa § 26 skal jeg særlig henlede Opmærksomheden paa, at de berømte Forstrækninger til det kongelige Teater, som vi har staaende paa § 26, og som maa staa der, indtil Lovgivningen forandres, men som i Virkeligheden hører hjemme paa Driftsbudgettet, paa Tillægsbevillingen har maattet opføres med 400 000 Kr. Dette Beløb lagt til de 800 000 Kr. til Forstrækning, som allerede er opført paa Finansloven, giver 1 200 000 Kr., og dermed er det kongelige Teaters Underbalance endnu langt fra dækket, thi der er jo det ordinære Tilskud, som findes andetsteds.

Paa Indtægtssiden paa § 26 er der i øvrigt Arveafgiften, som er steget med 2½ Mill. Kr.

Driftsbudgettet viser altsaa, som jeg nævnte før, et Overskud paa 2 116 000 Kr., og da Regnskabet erfaringsmæssigt altid er bedre end Budgettet, kan det jo ventes, at dette Beløb vil fremtræde med et større Tal paa Statsregnskabet. I Fjor forvandlede saaledes et budgetteret Underskud paa 8 938 000 Kr. til et regnskabsmæssigt Overskud paa 1 085 000 Kr., altsaa en Forbedring paa godt 10 Millioner. Saa godt kan det ikke ventes at blive i Aar. I Aar kommer Tillægsbevillingsloven saa meget senere paa Grund af Forhold, der vil være det høje Ting bekendt, og derfor har man med større Nøjagtighed end i tidligere Aar kunnet beregne Udgiften paa den. Men alligevel er det udenfor enhver Tvivl, at Overskuddet vil blive forøget paa Statsregnskabet. Med hvor mange Millioner skal jeg ikke her udtale mig om, men jeg tror at kunne sige med ret megen Sikkerhed, at nogle Millioner bedre vil Regnskabet nok blive.

Til at give nogen almindelig finansiell Oversigt mener jeg ikke Tidspunktet er kommet. Den kan med nogen Nytte først gives, naar vi har de forskellige Love, som øver saa stor Indfyldelse paa den finansielle Stilling, vedtaget, og naar vi ser det endelige Resultat, som vil fremkomme ved Finanslovens tredje Behandling.

Jeg skal hermed anbefale Forslag til Lov om Tillægsbevilling til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 489 af 12. September 1919 om Statens Tjenestemænd. (Grænsegendarmeriet).

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 361).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Finansministeren (N. Neergaard): Grænsegendarmerikorpsets Styrke har jo vekslet meget betydeligt i Aarene. Ved Lov af 15. Maj 1911 blev det fastsat, at den i alt skulde være paa 117 Mand, der ved Vakance skulde nedbringes til 102. Ved senere Love efter Grænsens Flytning blev Antallet jo væsentlig forøget, og det var i og for sig ikke underligt. Grænsen før 1920 var 90 km lang, nu er den ca. 170 km lang. Desuden er Opgaverne, som enhver kan forstaa, blevet meget vanskeligere ved den nye Grænse, som til Dels er en Søgrænse og tillige frembyder andre Vanskeligheder. Der har været en Tid, da Gendarmerikorpset var saa højt oppe som paa 587 Mand, men ved Lov af 28. Marts 1923 blev Styrken fastsat til 386, Officerer og Underofficerer iberegnet, og tillige blev der givet den Bestemmelse, at Antallet efterhaanden ved Afgang skulde nedbringes til 345. Nærværende Forslag gaar nu ud paa en Nedbringelse af Antallet af Grænsegendarmer til 245. Der foreslaas ingen Nedsættelse af Grænsevagtmestrenes Tal, idet man mener, at Rammerne ikke maa svækkes, naar Personalet formindskes saa meget som her foreslaaet. Derimod kan en Distriktofficerspost inddrages, og dette er ogsaa foreslaaet. Det var i det oprindelige Lovforslag foreslaaet straks at opsiges en Distriktofficer samt 50 Grænseovergendarmer og Grænsegendarmer til Afgang fra 30. Juni 1927 med tre Maaneders Varsel i Henhold til Tjenestemandslovens § 8. Under Forhandlingen i Folketinget blev der med megen Styrke gjort gældende, ogsaa ved Henvendelser fra Sønderjylland, at dette Tal formentlig var for højt, og jeg har for saa vidt taget Hensyn til disse Henstillinger, som jeg er gaaet med til, at Tallet 50 ændres til 35. Endvidere fastsatte det oprindelige Forslag, at den Nedbringelse af Antallet, som Loven lyder paa, skulde gennemføres i Løbet af 2 Aar; nu er Fristen blevet forlænget til 4 Aar. Fra nogle Sider i Folketingsudvalget var man tillige stemt for at faa en Bestemmelse om, at der overhovedet ingen øje-